

ние. Когато Господь билъ хванатъ въ Гетсиманската градина отъ войнитѣ, и Неговитѣ ученици отъ страхъ се разбѣгали; тогава само Иоаннъ и Петръ последовали слѣдъ Него. Нъ и Петръ въ врѣме на неправедныйтъ сѣдъ надъ Господа се отрѣкълъ отъ Него. Единъ Иоаннъ му останалъ вѣренъ до край и стоялъ при кръстътъ Му. За такава голѣма любовъ той билъ награденъ, съ това, че Господь му поручилъ Своята пречиста Майка и заповѣдалъ да бѣде при нея вмѣсто синъ. По чистото и любяще сѣрдце той прѣди всички проникналъ въ тайната на въскресението Господне и получилъ отъ Него похвала *невидѣвшихъ и вѣровавшихъ*. При морето Тивериадско той първий съ чувство и любяще сѣрдце позналъ Господа, който стоялъ на брѣгътъ. При това явление Господь му предсказалъ дългъ животъ и мирно скончание.

По сжшествието на Св. Духа св. Иоаннъ се явява най-близкъ съучастникъ на ап. Петра въ распространение на вѣрата мѣжду Иудеитѣ и иудейскитѣ прозелити. Врѣзкитѣ на тѣсна дружба свързватъ тѣзи два велики апостала. Заедно съ Петра той пѣтешествува въ Самария за утвърждение на вѣрующитѣ, кръстени отъ диакона Филиппа. Нъ вѣренъ на завѣщанието Господнѣ, не оставя предѣлитѣ на Палестина до самата смъртъ на Богоматерь, която пазилъ, като най-преданъ синъ. Той присѣтствувалъ на апостолскій съборъ и заедно съ апостолитѣ Петра и Иакова се почиталъ стѣлбъ на църквата.

По блаженната смъртъ на Богоматерь (57 г. под. Р. Хр.), ап. Иоаннъ оставилъ Палестина и особенно поприще на своята дѣятелность избралъ 7-тѣ Мало-Азийски църкви (Ефесъ, Смирна, Пергамъ, Тиатиръ, Сардисъ, Филадельфия и Лаодикия). А преимущественно той живѣлъ въ Ефесъ, гдѣто билъ епископъ ученика на св. ап. Павла Тимотей. За ревностното исповѣдание на Господа Спасителя, императоръ Домицианъ заповѣдалъ да го туратъ въ закипѣло масло,—нъ силата Божия съхранила св. апостолъ, и той излѣзалъ изъ закипѣлото масло тѣй неврѣдимъ, както и отроцитѣ изъ огненната пещъ. Домицианъ го проводилъ на пустийтъ о-въ Патмосъ, гдѣто заточавали най-голѣмитѣ престѣпници.

Въ врѣме на заточението на острова той написалъ своя Апокалипсисъ. Въ началото на тая священна книга (2 и III гл.), той се обръща съ пророчества къмъ Мало-Азийскитѣ църкви, които били предмѣтъ на неговитѣ особенни грижи; по нататѣкъ въ нея се заключаватъ пророчества за сѣдбата на всичката църква и на вечныйтъ мѣръ. Подробности на пророчествата, които се заключаватъ въ Апокалипсиса, могатъ да бѣдѣтъ разбрани само подиръ изпълнението имъ. Нъ не глѣдайки на всичката тази тайнственностъ